

Anu Pedaja-Ansen

Tallinna ülikooli keeleteoimetaja magister,
Valtu põhikooli emakeeleõpetaja

Võrdevormid tänapäeva eesti keeles

1884. aastal ilmunud grammatikas¹ nimetas Karl August Hermann painutamise ja käänamise kõrval veel üht sõnade muutmise viisi, mida nimetas võrdlemiseks. „Võrdlemise läbi on meil võimalik olevuste omadust kõrva panna ja ära näha, kuida üks teisest ülem, alam, parem, pahem j. n. e on,“ kirjeldas Hermann. Nii oleme eesti keele tunnis küllap kõik püüdnud püüdlilikult meelde jätta omadussõnade võrdevorme. Hõlpsasti saavad selgeks *ilus-ilusam-ilusaim, rõõmus-rõõmsam-rõõmsaim, pime-pimedam-pimedaim* jne. On aga sõnu, millega on tükk tegu, sest reegleid ja erandeid on palju. Kui vaid saaks lihtsamalt!

Omadussõnade võrdevormide moodustussuundumustele ja -raskustele on siinkirjutaja arvates viimasel ajal vähe tähelepanu pööratud². Emakeeleõpetajad teavad, kui raske on õpilastel võrdlusastmete osa omandada – reeglid on keerulised ning erandirohked. Vormivalikul juhitudakse vihiku- ja õpikujuhiste asemel enamasti hoopiski loomulikust keeletajust, mis erineb normingust üsna palju. Kõrvalekalded ei pruugi aga olla juhuslikud, vaid

¹ Hermann, Karl August 1884. Eesti keele Grammatik: koolide ja iseõppimise tarvis kõikidele, kes Eesti keelt õigesti ja puhtasti kõnelema ja kirjutama ning sügavamalt tundma ja uurima tahavad õppida. Tartu: Wilhelm Justi trükikoda, lk 92.

² Artikkel tugineb Tallinna ülikoolis 2015. aastal kaitstud magistritööle „Võrdevormid tänapäeva eesti keeles”, mille juhendaja oli lektor Annika Viht.

võivad osutada keelekasutuse üldistele nihetele, nagu on Külli Habicht täheldanud teiste tänapäevaste morfoloogiasuundumuste kohta³.

Võrdevormide varasemate käsitluste põhjal nähtub, et tegelikkuses on võrdlusastmete moodustamisel olnud ebakindlust kogu aeg. Nii on eri aegadel täheldatud normingust kõrvalekaldeid trükiajakirjanduses⁴, õpilastöodes⁵, suulises keeles⁶ ja mujal. Seejuures on tõdetud, et keelekasutajad tunnevad suurt ebakindlust eelkõige lühikese ülivõrde, aga ka keskvõrde moodustamisel, samuti kaheldakse võrdevalikul. Õpilaste keelekasutuse põhjal on võrdevormide moodustust uurinud Mati Hint⁷, kes jõudis oma kunagises uurimuses arusaamani, et lühikese ülivõrde moodustamise reeglid käivad õpilastel üle jõu ning tegelik keelekasutus ei vasta enamasti normingule. Võrdevormide moodustamise nihetele on tähelepanu pööranud ka Tiiu Erelt⁸, Jaan Kaplinski⁹, Karin Soodla¹⁰ jt.

Kirjeldamaks omadussõna võrdevormide moodustamise suundumusi tänapäeva eesti keeles, paluti eri paikade 9.–11. klasside õpilastel ning võrdluseks ka väiksemal hulgal täiskasvanutel täita keeletesti. Test koosnes 48 lünkausest, kuhu tuli lisada etteantud omadussõnast vastaja arvates sobilik algvõrde, keskvõrde või lühikese ülivõrde vorm. Kokku analüüsiti 359 õpilase ning 69 täiskasvanu töid. Uurimuse eesmärk oli välja selgitada, milliseid kesk- ja ülivõrde vorme moodustab keelekasutaja etteantud omadussõnadest, millist tüüpi sõnades ja mil määral

³ Habicht, Külli 2006. Meie muutuv kirjakeel. – Oma Keel 1, lk 12.

⁴ Poismann, Valter Evald 1930. Ajaleht „Vaba Maa” keelest 1929. a algul. – Eesti Keel nr 1/2, lk 18–30; Vals, Helju 1962. Ainult keskmise piiril: paarikümne brošüüri keele arvustus. – Keel ja Kirjandus nr 3, lk 151–159.

⁵ Nurm, Ernst 1939. 1937. a gümnaasiumi vastuvõtu-eksami tööde ortoloogiline külg. – Eesti Keel 1, lk 10–14.

⁶ Palmeos, Sirli 2014. Superlatiivi moodustus ja kasutus suulises eesti keeles. Baka-laureusetöö. Tartu Ülikool

⁷ Hint, Mati 1980. Võrdlusastmete morfoloogia raskused. – Nõukogude Kool 2, lk 29–36.

⁸ Erelt, Tiiu 2000. Mis on eestlasele eesti morfoloogias raske? – Keelenõuanne soovitab 2. Koostaja ja toimetaja Tiiu Erelt, Maire Raadik. Tallinn: Eesti Keele Sihtasutus, lk 72–73.

⁹ Kaplinski, Jaan 1985. Komparatiiv ja superlatiiv. – Keel ja Kirjandus 1, lk 53–55; Kaplinski, Jaan 2012. Kas kaks eesti keelt? – Keel ja Kirjandus 7, lk 538–545.

¹⁰ Soodla, Karin 2010. Morfoloogilisi, morfosüntaktilisi ja sõnamoodustuslikke nähtusi eesti internetikeeles. Magistritöö. Tartu Ülikool.

hällbib võrdevormide kasutus keelenormingust ning millist võrdevormi eelistatakse paralleelvormistikuga omadussõnade puhul. Mati Hindi sama-teemalisest uurimusest on möödas kolmkümmend viis aastat. Pärast seda on lubatud paralleelvormid *tööline*-tüübist, lisaks mõnest üksiksõnast (nt *järsum* ja *järsem*, *ropum* ja *ropem*) jne. Seetõttu on kohane uurida, millised on võrdevormide moodustamise suundumused praegu.

Omadussõnade valikul lähtuti sõnade silbistruktuurist, tuletusliitest ning kasutussagedusest. Eesti keeles saab sageli just algvormi põhjal ennustada, missugustele reeglitele sõna vormimoodustus allub. Teatud häälikulise kujuga sõnad (sama silbiarvu, lõpphääliku ja vältega) muutuvad keeles enamasti ühel moel. Muutmisviisi võivad määrata ka liited.¹¹ Tuletusliite puhul on aga olulised nii liite olemasolu kui ka tajumine – kui liitelisust ei tajuta, võivad tuletised leksikaliseeruda ning seetõttu võib muutuda ka nende käänamisviis¹². Samuti on üheks otsustavaks teguriks, mis võimaldab seletada käänamissüsteemi toimimist, peetud sagedust. Muutused peaksid vähem puudutama suure kasutussagedusega sõnade vormimoodustust.¹³

Seega valiti uurimusse lähema vaatluse alla sõnu neljas suuremas grupis: *ne-line-lane*-liitelised sõnad (sh omastavas käändes neljasilbilised *oluline*-tüübi, kolmesilbilised *soolane*-tüübi ning paralleelvormistikuga *tööline*-tüübi sõnad); *lik*-liitelised *lugemik*-tüübi sõnad (sh omastavas käändes kolmesilbilised *ohklik*-alltüübi ning neljasilbilised sõnad); nõrgeneva astmevaheldusega *sepp*-tüübi sõnad (sh *a*-, *u*- ja *i*-tüved); astmevahelduse kaheasilbilised *esma*- ja teisevärtelised sõnad (sh *pesa*- ja *tubli*-tüübi sõnad). Igasse allrühma valiti kaks sagedast ning üks vähe tuntud sõna. Võrdluseks vaadeldi ka kahe sagedasima omadussõna *hea* ja *suur* võrdevormide moodustust. Tulemuste analüüsimisel võeti muu hulgas arvesse ka keeleväliseid parameetreid (vastaja vanus, sugu, elukoht, haridus).

¹¹ EKG = Ereht, Mati, Reet Kasik, Helle Metslang, Henno Rajandi, Kristiina Ross, Henn Saari, Kaja Tael, Silvi Vare 1995. Eesti keele grammatika I. Tallinn: Eesti Teaduste Akadeemia Eesti Keele Instituut, lk 132–133.

¹² Kaalep, Heiki-Jaan 2010. Mitmuse osastav eesti keele käändesüsteemis. – Keel ja Kirjandus 2, lk 108.

¹³ Kaalep, Heiki-Jaan 2012. Eesti käänamissüsteemi seaduspärasused. – Keel ja Kirjandus 6, lk 419, 446.

Keskvõrre

Keskvõrde vormide moodustust uuriti 13 omadussõna põhjal: *turvaline, tõsine, õiglane, õnnelik, ohtlik, pikk, paks, järsk, loll, kena, hapu, suur, hea*. Üldistades võib öelda, et keskvõrde vorme moodustatakse normingupäraselt, näiteks õpilased moodustasid keskmiselt 97,4% normingupäraseid keskvõrdeid. Selline tulemus on üsna ootuspärane, kuna enamiku sõnade puhul tuli rakendada keskvõrde lihtreeglit. Siiski saadi vajaduse korral hakkama ka vokaaliteisendusega (vrd **paksum* – 0,6%, *paksem* – 99,4%; *järsum* – 8,3%, *järsem* – 90,8%). Omadussõnast *järsk* on praeguse keelenormingu järgi lubatud vormid *järsem* ja *järsum*. Kuna keskvõrre moodustatakse enamasti omadussõna omastava käände põhjal, võinuks eeldada vokaaliasendusega vormide suuremat hulka. Siiski eelistavad keelekasutajad vanemat vormi.

Vähim reeglipäraseid keskvõrde vorme moodustati *sepp*-tüübi *i*-tüvelisest omadussõnast *loll*, millest 12,5% õpilastest oli keskvõrde vormiks pakutud **lollem* (võrdluseks normingupäraseid keskvõrde vorme *lollim* – 86,5%). *i*-tüveliste sõnade puhul võidakse keskvõrdes *im*-lõppu teadlikult vältida, kuna seda seostatakse enamasti lühikese ülivõrdega, samuti võidakse astmevahelduslike *a*- ja *u*-tüvede eeskujul seostada keskvõrret tunnusega *-em*.

Võib arvata, et keskvõrde vorme moodustatakse enamasti raskusteta, kuna need on ülivõrde vormidega võrreldes keelekasutuses sagedasemad ning seetõttu ka rohkem kinnistunud. Samas tunnevad keelekasutajad kohati ebakindlust võrdlusastme valikul. Nii kasutati lausetes, kuhu tulnuks kindlasti keskvõrde vorm lisada, ka lühikese ülivõrde vorme, nt *probleem oli *tõsiseim, kui olime arvanud; palgatõus oli *suureim, kui loodeti; liiklus muutub aina *ohtlikuimaks*.

Ülivõrre

Lühikese ülivõrde moodustust uuriti 32 omadussõna põhjal: *oluline, turvaline, vermeline, tõsine, hiline, hukane, üldine, õiglane, nestene, ohtlik, nõudlik, aulik, väärtuslik, õnnelik, vibalik, pikk, külm, närb, paks, järsk, ropp, napp, loll, kekk, vaba, kena, süva, tubli, hapu, kebja, suur, hea*.

Lühikese ülivõrde normingukohase moodustusega oli vastanutel suuri raskusi. Õpilaste töödes moodustati keskmiselt vaid 36,6%, täiskasvanute töödes 38,9% normingupäraseid vorme. Normingupärased vormid

moodustasid alla veerandi seitsmes sõnarühmas (vt tabel): *oluline*-tüübis (21,2%), *ohtlik*-alltüübis (14,6%) ning ülejäänud *lugemik*-tüübi sõnades (11,5%), *sepp*-tüübi *u*-tüvedes (11,7%) ja *i*-tüvedes (24,9%), *pesa*-tüübis (8,5%) ning *tubli*-tüübis (24,3%). *soolane*- ja *tööline*-tüüpi sõnadest moodustati enamasti normingupäraseid lihtülivõrde vorme (vastavalt 85,8% ja 75,2%).

Tabel. Lühikese ülivõrde normingukohaste vormide osakaal õpilaste ja täiskasvanute keelekasutuses

sõnarühm	muuttüüp	õpilased (%)	täiskasvanud (%)
<i>ne-line-lane</i> -sõnad	<i>oluline</i> -tüüp	21,2	22,6
	<i>soolane</i> -tüüp	85,8	87,4
	<i>tööline</i> -tüüp	75,2	87,2
<i>lik</i> -sõnad	<i>ohtlik</i> -alltüüp	14,6	6,8
	<i>lugemik</i> -tüüp	11,5	8,3
astmevahelduslikud sõnad	<i>sepp</i> -tüübi <i>a</i> -tüved	50,5	58,4
	<i>sepp</i> -tüübi <i>u</i> -tüved	11,7	6,0
	<i>sepp</i> -tüübi <i>i</i> -tüved	24,9	28,7
astmevahelduseta sõnad	<i>pesa</i> -tüüp	8,5	9,9
	<i>tubli</i> -tüüp	24,3	33,3

Seega võib uuritud sõnatüüpide lihtülivõrde vormide moodustamise põhjal väita, et enamasti ei lähtu keelekasutajad nende vormide moodustamisel normingust. Norminguvastaseid vorme ei saa nende suure hulga tõttu pidada siiski juhuslikeks, sest eri tüüpi sõnade lühikese ülivõrde vorme moodustasid nii õpilased kui ka täiskasvanud sarnaste põhimõtete järgi.

Enamik töös moodustatud lühikese ülivõrde vormidest olid diftongilised, seda ka tüüpides, kus diftong pole fonotaktiliste piirangute tõttu lubatud (nt **turvaliseim* 73,4%, **ohtlikuim* 45,7% ~ **ohtlikeim* 18,2%, **väärtuslikuim* 51,7% ~ **väärtuslikeim* 19,7%, **külmeim* 42,3%, **järseim* 77,1%, **lolleim* 33,7%, **vabaim* 63,7%, **hapuim* 64,7%). Normitud eesti keele häälikusüsteemis saab diftong esineda kolmandavärteliste sõnade teises silbis ning esma- ja teisevärteliste sõnade kolmandas silbis¹⁴. Diftongilisi ülivõrdeid eelistati ka paralleelvormistikuga *tööline*-tüübi

¹⁴ Hint, Mati 1980. Võrdlusastmete morfoloogia raskused. – Nõukogude Kool 2, lk 33.

sõnades (vrd *üldiseim* 88,4% ~ *üldisim* 2%, *õiglaseim* 85,7% ~ *õiglasim* 0,6%, *nesteseim* 35,1% ~ *nestesim* 0%), seejuures moodustati varasemaid, *im*-lõpulisi vorme vaid üksikutel kordadel. Nii võib väita, et 1980. aastal esitatud reegel, millega lubati kõigi kolmesilbiliste *ne*- ja *s*-sõnade mitmuse osastava ning lühikese ülivõrde diftongilised vormid, on üldistunud. Sõnadest, millel normingu järgi lühike ülivõrre puudub, moodustati samuti meelsasti diftongilisi ülivõrdeid (nt **napeim* – 21,3%, **lolleim* – 33,7%, **hapuim* – 64,7%). *soolane*- ja *tööline*-tüüpi sõnade ülivõrde vormid ongi keelenormingu järgi diftongilised.

Norminguvastastest vormidest moodustasid märgatava osa ka keskvõrdekujulised vormid, seda eriti *sepp*- ja *tubli*-tüübi *i*-tüvedes (*ajaloo* **napim kaotus*, *minu elu* **lollim otsus*, *maakonna* **tublim vabatahtlik*),

keelekasutajad ei pruugi tunnetada selget piiri keskvõrde ja lühikese ülivõrde vormide vahel

kuid sama võis täheldada ka teiste tüüpide puhul. Sellisele suundumusele on tähelepanu pööratud ka varasemates uurimuses¹⁵, mis näitab, et keelekasutajad ei pruugi tunnetada selget piiri keskvõrde ja lühikese ülivõrde vormide vahel.

Et testi neljas lauses oli lauselünga ees abisõna *kõige*, saab teha põgusaid järeldusi ka liitülivõrde moodustuse kohta. Keelenormingu järgi tulnuks neis lausetes lisada lünka keskvõrde vorm, kuid tegelikus keelekasutuses on täheldatud ka topeltülivõrde kasutust¹⁶ – see tähendab, et omaduse ülima määra väljendamiseks lisatakse abisõnale *kõige* lihtülivõrde vorm. Nii moodustati topeltülivõrded selleski uurimuses (**kõige pikim* – 56%, **kõige õiglaseim* – 17%, **kõige õnnelikuim* ~ *õnnelikeim* – 13,9%, **kõige kenim* ~ *kenaim* – 4,5%). Sõnast *pikk* moodustati topeltmarkeeritud ülivõrde vorme isegi rohkem kui normingupäraseid liitülivõrdeid (**kõige pikim* ~ **kõige pikeim* vs. *kõige pikem*).

Sõna kasutussageduse ja võrdevormide moodustuse vahel ühest seost ei ilmnenud. Üldiselt võis samu suundmusi täheldada sagedastes, teada-tuntud sõnades ning harva kasutusega sõnades. Teistega võrreldes kasutatakse normingupärasemalt siiski väga sagedasi omadussõnu

¹⁵ nt Erelt, Tiiu 1968. Uus ajakiri, vanad vead. „Horisont” 1967 mõnest keelilisest vaatevinklist. – Keel ja Kirjandus 4, lk 208–213; Saari, Henn 1976. Võrratu võrdlemine. – Keelehäälning. Tallinn: Valgus.

¹⁶ nt Soodla, Karin 2010. Morfoloogilisi, morfosüntaktilisi ja sõnamoodustuslikke nähtusi eesti internetikeeles. Magistritöö. Tartu Ülikool, lk 82–83.

hea, suur ja pikk, mille vormid on keelekasutuses rohkem kinnistunud. Piirkonniti on diftongilised vormid levinumad pigem Lõuna-Eestis. Et Hindi uurimuses olid need vormid ülekaalus põhja pool, võib tõdeda, et muutused on levinud ning süvenenud. Samuti leidis kinnitust, et naised järgivad enam normkirjakeelt. Õpilased ja täiskasvanud moodustavad võrdevorme aga sarnasel põhimõttel. Mõnevõrra normingupärasemad on täiskasvanud, diftongilised vormid on aga nii õpilaste kui ka täiskasvanute keelekasutuses pea sama suures ülekaalus. Täiskasvanute seas on mõnevõrra normingupärasemad kõrgharidusega vastajad.

Muutuste selgitamisvõimalusi

Uurimismaterjalist nähtub, et keelekasutajad lihtsustavad enese jaoks lühikese ülivõrde erandirohkeid reegleid ning seostavad ülivõrde vorme põhiliselt diftongiga. Sarnasele järeltõele on jõudnud ka Mati Hint¹⁷, kelle uurimusega võrreldes on diftongiliste vormide hulk keelekasutuses veelgi suurenenud. Seda suundumust saab põhjendada loomuliku morfoloogiaga, mille põhimõtete järgi lähtub keelekasutaja enamasti sellest, mis tundub talle loomulikum ning tavalisem, ning eelistab seetõttu loomulikumana tunduvaid vorme¹⁸. Üks loomulikkuse olulisi tegureid on ka läbipaistvus. Morfoloogiline vorm on ülesehituslikult läbipaistev, kui selle üksikud morfeemid on selgesti eristatavad¹⁹. Samal põhjusel on keelekasutajale loomulikumad ka diftongiga ülivõrded, kus ülivõrde tunnuse vokaal *i* ei ole sulanud ühte tüve lõpuvokaaliga (vrd **ohtliku/i/m* ja *ohtlikem*, **olulise/i/m* ja *olulisim*). Erinevalt tüveülivõrdest on diftongilist ülivõrde vormi lihtne moodustada, sest enamasti tuleb keskvõrde vormile lisada vaid vokaal *i*: *olulisem* → **olulise/i/m*, *õnnelikum* → **õnneliku/i/m*, *vabam* → **vaba/i/m*, *ropum* → **ropu/i/m* jne. Diftongi abil välditakse ka

¹⁷ Hint, Mati 1980. Võrdlusastmete morfoloogia raskused. – Nõukogude Kool 2, lk 33.

¹⁸ Wurzel, Wolfgang Ullrich 1987. System-dependent Morphological Naturalness in Inflection. – Leitmotifs in Natural Morphology. Studies in Language Companion Series, vol 10. Toim. Wolfgang U. Dressler, Willi Mayerthaler, Oswald Panagl, Wolfgang U. Wurzel. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, lk 59–95.

¹⁹ Wurzel, Wolfgang Ullrich 1989. Inflectional Morphology and Naturalness. Studies in Natural Language and Linguistic Theory. Dordrecht-Boston-London: Kluwer Academic Publishers, lk 16.

segadust *i*-tüvelistes sõnades, kus praegu kasutatakse *im*-lõpulisi kesk- võrdeid ülivõrde funktsioonis.

Diftongistumist saab põhjendada ka analoogiaga. Tavaliselt mõeldakse analoogia all keelemuutust, mis toimub teise sarnase keelelemendi eeskujul, seda nähtust on nimetatud ka keelesiseseks laenamiseks²⁰. Emakeeleõpetuses seostatakse lühikest ülivõrret sageli mitmuse osastavaga. Varem on täheldatud näiteks *tööline*-²¹ ning *ohtlik*-alltüübi²² sõnade diftongiliste vormide levikut ka mitmuse osastavas, mida on põhjendatud lihtsama ja loomulikuma häälduse taotlusega: keelekasutaja jaoks on loomulikum hääldada sõnu nii, et rõhulised ja rõhuta silbid vahelduvad (seega nt **ohtlikuid*, mitte *ohtlikke*). Seda laadi nihked võivad aga kanduda ka lühikese ülivõrde vormidesse (nt **ohtlikuid* → **ohtlikuim*), *tööline*-tüübis ongi uue rõhumudeliga vormid (nt *üldiseid*, *üldiseim*) nüüdseks norminguga lubatud.

Samas moodustati diftongilisi vorme sagedasti ka tüüpides, kus mitmuse osastava vastavad vormid pole levinud. Nii võivad keerulise vormimoodustusega sõnu mõjutada ka teised sarnased muuttüübid, kus diftongilised vormid on sagedased. Varem on täheldatud, et keelekasutajad arvestavad senisest vähem vältet kui erinevalt muutuvaid sõnu eristavat tegurit²³, nii võib *ne-line*-sõnade puhul täheldada, et vormimoodustuses ei juhinduta enam niivõrd ka silpide arvust ning kolme- ja neljasilbilisest sõnarest moodustatakse ühesuguseid vorme. Keelekasutajale võib seejuures piisata ka samast tuletusliitest. Nii moodustatakse *ne-line-lane*-liitelistest omadussõnadest (silbiarvust hoolimata) enamasti *seim*-lõpulisi ülivõrdeid, seejuures üldistatakse lühikese ülivõrde lõppu, mis on eri tüüpi *ne*-liiteliste omadussõnadele iseloomulikem.

Varem on leitud, et ülivõrret võidakse vältida sõnades, mille normingupärasel vormis satuksid kõrvuti kaks diftongi, nt *kangeimaid* asemel

²⁰ Campbell, Lyle 1998. *Historical Linguistics. An Introduction*. Edinburgh University Press, lk 104.

²¹ Hint, Mati 1980. *ne-* ja *s-*sõnade morfoloogia (Vabariiklikus õigekeelekomisjonis) – *Keel ja Kirjandus* 8, lk 489.

²² Kaljumägi, Karin 2001. *ohtlik-* ja *kontsert-*tüüpi sõnade kriitiliste morfoloogiliste vormide kasutamisest. – *Keel ja Kirjandus* 9, lk 629–637.

²³ Hint, Mati 1980. Minevikuline ja tulevikuline aines keelesüsteemis. Prosoodiasüsteemi nihked ja selle tagajärjed. – *Keel ja Kirjandus* 4–5, lk 220, 271–272.

**kangemaid*, samuti on arvatud, et keskvõrde ja lühikese ülivõrde vormidel on kõnes raske teha vahet²⁴.

Kokkuvõtteks

Uurimuses leidis kinnitust, et lühikese ülivõrde vorme ei moodustata enamasti keelenormingu järgi ning varemgi täheldatud nihked on süvenenud. Vajaduse korral lihtsustavad keelekasutajad erandirohkeid reegleid ning moodustavad eri tüüpi sõnadest ülivõrde vorme sarnasel põhimõttel. Keeruliste tüveteisendustega vormide asemel eelistatakse enamasti diftongilisi, harvem ka keskvõrdekujulisi vorme. Et eri tüüpi sõnadest moodustatakse palju diftongilisi vorme, kinnitab see taoliste vormide tegelikku omaksvõttu. Seda suundumust ilmestavad eriti hästi paralleelvormistikuga *tööline*-tüüpi sõnad, millest varasemaid *im*-lõpulisi vorme peaaegu enam ei moodustatagi.

Testiolukorras moodustatud vormide põhjal ei saa väita, et sellised vormid oleksid keelekasutuses tingimata levinud, samas on suur hulk vastajaid pidanud nende moodustamist võimalikuks. Lühikese ülivõrde moodustus on taas ilmekas näide, kuidas keelekasutuses juhindutakse loomulikkuse tajust ning eelistatakse lihtsaid, läbipaistvaid vorme. Selliste vormide levikut on keeruline tõrjuda ning võib arvata, et need jäävad ka püsima. Kahtlemata on tegemist süveneva protsessiga, mille arengut on vaja jälgida.

²⁴ Kaplinski, Jaan 2012. Kas kaks eesti keelt? – Keel ja Kirjandus 7, lk 538–539.